

ingen bedre Maade at hjælpe derpaa end ved at oplære. Det staar i uendelig Grad over Præmiesystemet; men det forudsætter, at der er en nogenlunde rimelig Bevilling; thi ellers bliver Følgen, at i Begyndelsen stiger Ansøgernes Antal betydelig, men saa bliver Folk kjede af det og sige, at det hjælper ikke at søge derom, fordi de faae dog Intet. Naar der er saa uendelig stor Forskjel paa Antallet af dem, der faae Understøttelse, og dem, der bortvises, naar Antallet af de sidste er saa stort, vil det efterhaanden slaa Modet ned, og Følgen bliver, at Folk tabe Lysten til at staffe sig de Kundskaber, som de ellers kunde ønske at faae. Man har derfor ment, at Høvelskabet har forlangt for Lidt, vist ikke af Mangel paa Interesse for Sagen, men af en Slags Beskedenhed, fordi man ikke vovede at gaa for høit i sine Fordringer til Rigsdagen. Jeg antager imidlertid, at det er et Punkt, hvor man bør gaa noget mere rundhaandet frem, og at det ikke er for meget, naar vi foreslaa 3,000 Kr. Denne Bevilling af 3,000 Kr. vil vel ikke kunne tilfredsstille alle de Krav, der nu stilles; thi af 49 Ansøgere ville kun 30 kunne faae Hjælp, og altsaa vil det være nødvendigt at vise 19 bort. Man burde nu vel egentlig ønske, at de ikke behøvede at vises bort; men der vil naturligvis altid være Nogle, som man af særlige Grunde ikke ønsker at give Hjælp. Mindre end 3,000 Kr. tror jeg ikke, at det nytter at bevilge, hvis man overhovedet vil hjælpe denne Sag op. Det er endda tvivlsomt, om det ikke er for Lidt. Til Ændringsforslaget under Nr. 40, vedrørende Docent Fjord, skal jeg blot tilføje den Bemærkning, at det er fremkommet af Hensyn til Ønsket om at bevare Hr. Fjord ved Landbohøjskolen. Han har jo gjennem en Række af Aar forestaaet Forsøgene paa Ismeieriets Omraade og derfor erholdt et Honorar af netop den Sum, der her ønskes bevilget som fast; men det er en Selvfølge, at, hvis disse Meieriforsøg ophøre, falder ogsaa denne Sum bort, og altsaa vil hans Fremtid ikke være sikret derved. Der kan altsaa være en naturlig Opfordring for Hr. Fjord, der er en ældre Mand, til at sørge for sin Fremtid paa anden Maade f. Ex. ved at gaa ind paa Overtagelsen af privat Erhverv eller et andet Erhverv, f. Ex. kommunalt, som ikke staar i Forbindelse med Landbohøjskolen. Dette ville vi søge at hindre ved at give Bevillingen for bestandig, uden Hensyn til om Ismeieriforsøgene fortsættes eller ikke, og man vil paa en Maade derved give en Anerkjendelse af hans Fortjenester af de Forsøg, og paa den anden Side forebygge, at Hr. Fjord bliver nødt til at overtage Forretninger, der ville gjøre det umuligt for ham at anvende hele sin Tid til Fordel for Landbohøjskolen. Ændringsforslaget under Nr. 41 angaaende 1,000 Kr. til Adjunkt Jødderfen vil være Thinget bekjendt fra ifjor. Det er ikke Andet end en Gjentagelse. Men der har, forekommer det os, været særlige

Grunde til at give denne Bevilling igjen iaar, idet det har været os bekjendt, at Hr. Jødderfen navnlig har udviklet en ikke ringe Sver og Birk-somhed, der har kostet ham baade Tid og Penge, hvoraf han ikke har haat Fordel, for at gjøre det muligt for Fisterne at faae udstillet i Berlin. Dette er senere gaaet ud af hans Hænder, idet han selv har overdraget det til Andre, men det forberedende og mest anstrengende Arbejde er sket fra hans Side, og han har udstiftet en ikke ringe Sver og Nidkærlighed i denne Sag, som jeg nok tror fortjener at støttes. — Til § 19 findes der ikke flere Ændringsforslag end de, jeg nu har omtalt. Derimod findes der i Betænkningen et Par Bemærkninger, som jeg gerne vilde berøre. Jeg skal da først omtale Ansættelsen af en Ingenieur ved Søbjerg Havn. Denne Ingenieur har været ansat i den Tid, da der var ekstraordinære Arbejder ved Havnen, men det har ingensinde været Thingets Mening at bevilge en fast Ingenieur der. Efter hvad der blev meddelt ifjor ville disse Arbejder ved Søbjerg nu kunne betragtes som afsluttede, og da denne Bemærkning gjentages i den Tillægsbevillingslov, som er os forelagt, vil det vistnok ikke mere kunne være tvivl underkastet. Nu ønsker imidlertid Regjeringen at ansætte en fast Ingenieur ved Søbjerg, ligesom den har en Jaaban ved Frederikshavn; men Udvalgets flertal har i saa Henseende ikke ganske kunnet forandre sin tidligere Anskuelse, at man maatte betragte det som meget tvivlsomt, om det er nødvendigt at have en fast ansat Ingenieur i Søbjerg, eller vistnok endog kan sige, at det ikke er nødvendigt. Der er imidlertid i det sidste Aar kommet et Moment til, som noget har forandret Udvalgets Opfattelse af Sagen. Der fandt, som de Herrer ville vide, allerede ifjor under 3die Behandling en Forhandling Sted mellem Ministeren og Dødsræven og enkelte Medlemmer i Salen vedrørende Gjemmemstærningen af Nymindegab. Denne Sag blev ifjor anbefalet til Ministerens Overveelse, og iaar er der paany fra vedkommende Befolkning indkommet et Andragende, som jeg forøvrigt ikke skal foregribe, men med Hensyn til hvilket jeg blot skal fremhæve, at det synes deraf at fremgaa, at Forholdene ved Nymindegab og i Omegnen ere meget beklagelige. Andragendet er underskrevet af 314 Bødsseiere fra Ulsborg og Hind Herreder, 404 fra Skjernaadalen og 400 og nogle fra den sydlige Del af Fjorden. De klage navnlig over meget betydelige Tab af Hø som Følge af Oversvømmelser, navnlig i Skjernaadalen. Der er tabt 7—8,000 Læs Hø alene ved den nordlige Del, og hvad der er tabt ved den sydlige Del, er ikke engang talt. De frygte, at der vil ske meget betydelige Ulykker, naar der ikke gjøres Noget fra Statens Side, for at Nymindegab kan vedblive at være aabent, idet de antage, at der kan være Fare for, at Gabet sandes helt til, saaledes som det skal være sket